

Θέατρο - Κριτική

Σκηνοθεσία: Τάσος Αναστασίου

Σκηνικά-τραγουδία: Λάκης Γενεθλής

Φωτισμοί: Κούλης Αλλαγιώτης

Παίζουν: Κώστας Καζάκας, Ιωάννα Καμμένου-Σιαφκάλη, Ζωή Κυπριανού, Τάσος Καϊμακλιώτης, Μόνικα Μελέκη.

ΕΙΝΑΙ γνωστό ότι οι θίασοι (ειδικά των ελεύθερων σχημάτων) επιτρέπουν στον εαυτό τους καμιά φορά θερινή ανάπαυλα. Δεν αργούν, βέβαια, αλλά βάζουν εύκολα στον εαυτό τους και σε μας. Επιλέγουν έργα με βασικό κριτήριο να παρέχουν τη δυνατότητα ξεκούρασης ψυχών και σωμάτων στους εξουθενωμένους ολιγομελείς θιάσους και σε μας τους θεατές την ευκαιρία απονήρευτης διασκέδασης. Φέτος, ο πρώτος διδάξας ήταν ο ΘΟΚ, που με αυτά τα ειδικά κριτήρια επέλεξε το «Υπάρχει και φιλότιμο», για να περάσει τις ζέστες τις προεκλογικές. Τώρα, το «Ενα» αποφάσισε να περάσει τις καλοκαιρινές ζέστες με το «Λουμπάγκο» του Μανόλη Κορρέ, στο ανοικτό «Κωνσταντία».

Το «Λουμπάγκο», όμως, είναι έργο κλειστού χώρου. Σίγουρα, ικανοποιεί το κριτήριο της ευκολίας, αλλά η φύση του δεν είναι καλοκαιρινή, δρασερή.

Ο σκηνογράφος, Λάκης Γενεθλής, ανέλαβε να μεταφέρει μέσα στο έργο την αίσθηση της δροσιάς που κυριαρχεί στον παλιομοδίτικο, συμπαθητικό χώρο τους «Κωνσταντία».

Δημιούργησε ένα σκηνικό αεράτο και επιτηδευμένα καλοκαιρινό, με τα λουλούδια να αναρριχώνται στο πίσω φόντο, με το πέραςμα μεταξή του φόντου και της σκηνικής εξέδρας, με τη μεταλλική κατασκευή κήπου, με τη στυλιζαρισμένη μεταλλική κληματαριά. Η επιγραφή από νέον με

«Λουμπάγκο» του Μανόλη Κορρέ από το «Θέατρο Ενα»

τον τίτλο του έργου έχει ένα στιλ ρετρό, που έχει σχέση με το χώρο, παρά με το έργο.

Ο σκηνογράφος μετατρέπει το φως του νέου σε χρωματική γκάμα των σκηνικών αντικειμένων και των κοστούμιών, χρησιμοποιώντας μόνο λίγες ροζ λεπτομέρειες σαν αντανάκλαση των λουλουδιών του φόντου.

Όλη η σκηνογραφική και ενδυματολογική προσπάθεια συντονισμένη στοχεύει στο να ελαφρυνθεί ή να αραιωθεί η βαριά και άχαρη, κατά τη γνώμη μου, ύλη του έργου.

Με χωρίς έμπνευση γραφής, ο Κορρές φτιάχνει μια πλοκή, παραλλαγές της οποίας ο ίδιος έχει χρησιμοποιήσει πολύ καλύτερα στα παλαιότερά του έργα. Όλη η δράση έχει εκποτιστεί εκτός σκηνής και μεις παρακολουθούμε μόνο τις αφηγήσεις των προσώπων του έργου για το τι έχει συμβεί κάπου αλλού. Οι σχέσεις των ηρώων, δεδομένες από την αρχή, εκφράζονται με επαναλαμβανόμενους διαπληκτισμούς. Ο Κορρές δε σατιρίζει τα ήθη, δεν επιτίθεται, απλώς διαπληκτίζεται έτσι όπως οι ήρωές του με τα θέματα του έργου.

Πρέπει να πούμε ότι κανένας από τους συντελεστές της παράστασης δεν έκανε ζημιά στο έργο. Πρόσφεραν όποια μέσα διέθετε ο καθένας, για να δημιουργηθεί έστω και κάποιο θεατρικό παιγνίδι.

Ο σκηνοθέτης, Τάσος Αναστασίου, επεσήμανε, τόνισε και σέρβιρε την παραμικρή αφορμή για γέλιο που διαφαινόταν στο κείμενο. Το ίδιο και ο Κώστας Καζάκας στο ρόλο του, παίζοντας με το λουμπάγκο του με εκατό τρόπους, αφού δεν έχει τι άλλο να κάνει.

Η Ζωή Κυπριανού εισπράττει τα περισσότερα γέλια των θεατών, δημιουργεί καλό τύπο, αλλά δεν τηρεί τις γλωσσικές ιδιαιτερότητες του ρόλου ασυνείδητα ανακατεύοντας κυπριακή προφορά και τρόπο ομιλίας με διάφορα ελλαδικά ιδιωματικά στοιχεία.

Ο Τάκης Καϊμακλιώτης, που αναγκάζεται από το συγγραφέα να διηγείται και να διηγείται τα εξωσκηνικά γεγονότα, περισσότερο ποντάρει να αστεία εκφορά λόγου παρά στο κείμενό του. Η Μόνικα Μελέκη επιστρατεύτηκε στην προσπάθεια «θερινοποίησης» του έργου με υπογραμμισμένες ελαφρές και αεράτες κινήσεις στα μικρά της περάσματα.

Η Ιωάννα Καμμένου-Σιαφκάλη πάντα ήταν ηθοποιός δύο επιπέδων υποκριτικού ταλέντου. Όταν ο ρόλος απαιτεί τη χρησιμοποίηση του βαθύτερου, του ποιοτικού στρώματος, όταν ο ρόλος αποτελεί πρόκληση στην οποία η ηθοποιός μπορεί ν' ανταποκριθεί μόνο με όλο το εσωτερικό της υποκριτικό είναι, τότε τα αποτελέσματα είναι εξαιρετικά. Στην αρχή της σεζόν το έκανε στον «Γυάλινο κόσμο».

Όταν, όμως, το επιφανειακό στρώμα αρκεί για τη δημιουργία μιας εύκολης μορφής και η ηθοποιός μένει στο επίπεδο εκμετάλλευσης των εξωτερικών εκφραστικών της μέσων, το αποτέλεσμα δεν ικανοποιεί ούτε τους θεατές ούτε, πιστεύω, την ίδια.

Η. 06.96.

NONH ΜΟΛΕΣΚΗ